

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelek **a) M. K., b) K. K.**, zastoupené stěžovatelkou a) jako zákonnou zástupkyní, obou v České republice bytem v Praze 3, Blahníkova 646/16, stěžovatelky a) zastoupené JUDr. Františkem Tůmou, advokátem se sídlem v Praze 8 – Troja, Povltavská 22/150, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 7. 2005, č. j. 41 Az 29/2004-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 27. 5. 2004, č. j. OAM-70/CU-06-09-2004, bylo dle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), rozhodnuto o zamítnutí návrhu stěžovatelek na udělení azylu jako zjevně nedůvodného.

Proti tomuto rozhodnutí podaly stěžovatelky žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným usnesením tak, že ji odmítl, neboť žaloba neobsahovala žádný žalobní bod.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelky namítly, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, neboť dle jejich názoru ze žalobního návrhu podaného právním zástupcem JUDr. Charitonovem vyplývá, byť velmi stručně, označení napadeného rozhodnutí, označení osob na řízení zúčastněných i označení výroků rozhodnutí, kterou jsou napadány. Soud měl proto přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobního bodu. Proto stěžovatelky namítly zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V dané věci je klíčovou otázka posouzení žaloby stěžovatelek z hlediska dodržení formálních požadavků kladených na tento úkon soudním řádem správním. Předně je tak třeba zdůraznit, že každá žaloba musí, aby byla v řízení před správními soudy projednatelná, obsahovat minimálně jeden žalobní bod, tj. uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů, pro které je určité rozhodnutí správního orgánu napadáno. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba stěžovatelek byla tvořena jedinou větou, která se omezila na pouhé vyjádření nesouhlasu s postupem správního orgánu. Ač bylo avizováno, že zdůvodnění žaloby bude dodáno později, nestalo se tomu tak. S ohledem na tuto skutečnost nebylo rovněž nutno, aby krajský soud v dané věci stěžovatelky vyzýval k doplnění žaloby, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že žaloba stěžovatelek postrádala základní náležitosti vymezené v ust. § 37 odst. 2 a 3 a § 71 s. ř. s., proto byl postup krajského soudu, který takovéto podání odmítl, zcela v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelky podaly návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelky v soudním řízení úspěch neměly, proto nemají

právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u o**pravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu